

De urenfabriek

Fleur Brockhus

De urenfabriek

the house of books

*Eventuele gelijkenissen met bestaande advocatenkantoren,
gebeurtenissen of personen berusten op toeval.*

Copyright © Fleur Brockhus en The House of Books, Vianen/Antwerpen
Omslagontwerp en illustratie: marliesvisser.nl
Foto auteur: Sandy Schurkens
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3385 5
D/2012/8899/28
NUR 340

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TenPages.com *

*where books are born

Voor Jasper, mijn man,
die ik zonder mijn stage misschien niet had ontmoet

DEEL I

Memo's, koffie & Spa rood

Ex nunc

0 billable hours, 0 non-billable hours

Nog een vleugje parfum en ik ben klaar voor vertrek, spreek ik mezelf moed in. Ik draag een lange witte rok met een bijpassend crèmekleurig jasje en niet al te hoge hakken. Dit is niet zomaar een outfit. Hier is lang en diep over nagedacht, gemaïld en gebeld. Met vriendinnen, moeder en huisgenoot Sietske. Het laatste wat ik wil is *overdressed* zijn, maar *underdressed* is bijna even erg. Precies goed, dat is mijn ambitieniveau. Mijn hakken zijn ongeveer vier centimeter, schat ik. Dat vind ik lastig, lengtes schatten. Het aantal inwoners van steden ook, of hoeveel een ‘snufje’ zout is en of een kast wel of niet door het trapgat past. Maar dat is weer iets anders. Het gaat nu over hoe ik eruitzie op mijn eerste echte werkdag. Of ik vind dat het zo goed genoeg is. En of ‘de anderen’ dat straks ook zullen vinden. De *look* is keurig maar niet stijf. Een beetje tuttig, maar wel jong. Máxima voordat ze getrouwd was. Ik ben er klaar voor.

Dacht ik. Ik zie al vijf jaar op tegen deze dag. Wat er eigenlijk zo erg is aan vandaag, is onduidelijk. Het is een voorgevoel. Alsof ik een goudvis ben die wordt gevangen en voor de rest van haar leven in een aquarium zal doorbrengen. Gevangen tussen vier glazen ruitjes. Daar moet zij alles doen: eten, slapen, leven. Ik weet wel dat dit gevoel volkomen irreal en kinderachtig is. Want ik ben geen goudvis. Dus waar gaat dit nou over? Over vandaag. Dat heb ik geleerd uit een tijdschrift. Dat het belangrijk is om in het moment te leven. In dit moment, in het 'nu'. Mensen houden zich onnodig bezig met wat er gisteren, een half jaar geleden of tijdens hun kleutertijd is gebeurd. Helemaal fout. Je moet je volledig concentreren op wat er nu gaande is. Dus niet piekeren over die presentatie morgen. En niet bang zijn dat je over vijf jaar onvruchtbaar blijkt te zijn. Het gaat om wat er nu speelt.

Nu: dat is in dit geval een broeierige dinsdagochtend in juli. Om exact half negen sluit ik de deur van het appartement op de Bloemstraat in de Jordaan, dat ik deel met huisgenoot Sietske. Ik merk dat mijn hand een klein beetje trilt. 'Hou op,' zeg ik tegen mezelf. 'Je bent een volwassen vrouw. Niks aan de hand. Je kunt dit. Je bent slim, mooi en sociaal. Prachtige kwaliteiten voor een aankomend advocaat.'

Ik word om negen uur verwacht, maar ik heb gisteravond besloten om, net als altijd, ruim op tijd van huis te gaan. Want je weet niet wat er allemaal kan gebeuren onderweg: rood stoplicht, lekke band, telefoon vergeten. Maar waar ik vooral bang voor ben: een black-out. Ik ben als de dood dat ik de route spontaan 'vergeet'. Het is me nog nooit overkomen, maar toch. Korsakov slaat toe op de gekste momenten. Ik heb in mijn studententijd genoeg gedronken om er vroeg bij te zijn.

Om tien voor negen – ik heb als een bezetene over de Amsterdamse grachten gefietst – kom ik aan op de Zuidas, mijn plaats van bestemming. De naam op het gigantische kantoorpand bij station Amsterdam-Zuid is moeilijk over het hoofd te zien. In sierlijke letters staat geschreven: *BLICK & BLEECKER advocaten & notarissen*. Ik kijk een ogenblik naar dit imposante pand met die Grote Namen. Een gevoel van opwinding maakt zich langzaam van mij meester. Ik zie mezelf hier al rondlopen. Ik, mr. Jansen, geef advies aan mensen die razend nieuwsgierig zijn naar mijn opinie. Cliënten komen van heinde en verre, ze vragen speciaal naar mij. Collega's zijn een beetje bang voor me, maar ze hebben grenzeloos respect voor mijn juridische expertise, én voor mijn gevoel voor mode. Want ik ben niet alleen een uitmuntende jurist, ik sier ook de covers van vooraanstaande modebladen met koppen als: *Mesters en mode gaan hand in hand. Diepte-interview met Felice Jansen. Kijk op p. 69 voor haar beste shoptips*.

Ik word wakker uit mijn dagdroom en even schiet de paniek door me heen. Hoe laat is het? Negen voor negen. Ik ben ruim op tijd. Ik parkeer mijn fiets aan de overkant van het pand. Achter mij hoor ik een zware stem: 'Welja, zet hem gewoon midden op de stoep. Ze worden ook steeds asocialer.'

Ik draai me om en zie een echtpaar op leeftijd afkeurend naar mijn fiets kijken. Ik wend me tot de oudere man en zeg: 'Sorry hoor, het is niet mijn bedoeling om u de weg te versperren.'

De man trekt z'n neus op, ze lopen door. Ik heb een bloedhekel aan mensen die zeuren over dit soort dingen. Over vuilniszakken die tien minuten te vroeg buiten staan. Over pubers die drie meter over het voetpad scooteren. Hebben die men-

sen niets beters te doen dan klagen? Als je zo nodig moet zeiken, neem dan eens een kijkje in de Dapperbuurt. Daar kun je geen boodschappen meer doen in een supermarkt zonder te struikelen over de scooters en de hangjongeren. Klagers kunnen daar helemaal losgaan. Maar dat durft dit soort zeikerds dan weer niet. Veel te bang voor linke jongeren. Ze halen hun gram liever bij keurige meisjes zoals ik. Lekker veilig.

Ik slaak een diepe zucht en trek zo onopvallend mogelijk mijn rok en jasje recht. De zweetdruppeltjes rollen langs mijn rug naar beneden. Geen fijn gevoel. Gelukkig draag ik vandaag een jasje. Dat is een voordeel van dit beroep, een jasje bedekt alles. Een jasje is altijd goed. Hoe verberg je anders je zenuwen? Met inlegkruisjes natuurlijk, die plakke Sietske onder haar oksels voor een spreekbeurt op school.

Het eerste uur

0 billable hours, 0 non-billable hours

Ik bestijg de grote marmeren trap met leuning van gietijzer, die naar de hoofdingang voert. Alsof ik het allerheiligste van de tempel betreed. Ik ga op tot de Heer. Of de Heren. Of nee, de Dames en Heren Hogepriesters van de B&B-kathedraal. Ik ga door de glimmende gouden draaideur en betreed een gigantische open ruimte met een eenzame balie in het midden, en een zitje met leestafel. De vide is imposant hoog, met strakke lijnen, veel glas en natuursteen, in wit, met bronzen en zwarte accenten. De allure van een vijfsterrenhotel, maar dan twintig graden killer. Ik stap op de glanzende gouden balie af. De balieense zegt: ‘Goedemorgen, waarmee kan ik u helpen?’ Volgens haar naambordje heet ze Ariane zonder achternaam. Ze is zo’n goedverzorgde, lekkerruikende, rodelippenstiftdragende mevrouw van rond de vijftig. Ariane draagt een zwart-wit geruit jasje van Zara. Dat geeft niks. Ik heb juist bewondering voor vrouwen die zich goed kleden voor weinig geld. Vrouwen

zoals ik. Ik kijk in de vriendelijke ogen van Ariane en antwoord snel: 'Ik kom voor Marleen de Ruiters van Human Resources. Ik ben Felice Jansen.' Het komt er allemaal behoorlijk onvast uit. Wat heb ik toch een rotstem, dat valt me nou altijd op als ik mezelf hoor praten. Bijvoorbeeld als ik mijn voicemail inspreek en de boodschap terugluister. Maar soms, zoals nu, is mijn onvaste tienerstem zelfs hoorbaar als ik *live* praat tegen mensen. Gadverdamme. Zou ze mijn gedachten kunnen lezen? Ariane doet alsof ze niks vreemds opmerkt en zegt: 'Uitstekend, u mag daar even plaatsnemen.' Gewoon professioneel.

Ik ga zitten in een donkerrode fauteuil met rozenprint en kijk rond in deze schone, glanzende, gouden hal. Dit wordt dus mijn nieuwe thuis. Het kan slechter. Ik maak een voorstelling van de hal in december. Zou er dan een grote kerstboom staan? Vast wel. Nep of echt? Ik gok op echt. Met gouden ballen, glazen rendiertjes, engelenhaar en een dikke piek.

De liftdeur naast de balie zoekt open en een energieke vrouw komt op mij af lopen. Ze heeft er flink de pas in. Dun, kort haar, pittig. Een beetje een pottenkapsel, maar ik vind het lulig om dat meteen te denken over een kersverse collega. Ik wil goed beginnen. De lesbo komt op mij af, steekt haar hand uit en zegt: 'Marleen. En jij bent Felice?'

'Dat klopt.'

'Welkom bij Blick & Bleecker, Felice. Volg mij maar.'

In de lift vraagt ze of ik het allemaal makkelijk kon vinden en ze merkt op dat het vandaag uitzonderlijk lekker weer is voor juli. Daar haak ik enthousiast op in: ik kakel dat juli vorig jaar zo anders was, meer regen, minder zon, toen werd er rond deze tijd nog niet eens gebarbecued. Nietwaar?

Ik ben goed in *social talk*, maar als ik nerveus ben, dan stromen de woorden uit mijn mond. Dan moet ik ervoor waken dat er geen gênante dingen meevloeien met de leuke onderwerpen, roddels en nieuwtjes. Godzijdank duurt de liftrit niet zo lang. Wanneer we helemaal boven in het gebouw zijn aangekomen, wijst Marleen in de richting van vijf leren zitjes bij een groot raam. ‘Wacht daar maar even op de rest van de groep. Wil je iets te drinken?’

Lastige vraag. Want ik weet nu niet of het beleefd of juist onbeleefd is als ik iets te drinken bestel bij Marleen. Ik heb dorst gekregen van mijn racetocht en die kop groene thee van vanmorgen is inmiddels wel erg lang geleden, dus ik bestel een glas water. Dat kost Marleen vast niet veel moeite, dus dat heb ik goed aangepakt. Voor thee heb je allerlei dingen nodig: kop, schotel, theezakje, lepeltje, melk, suiker – die laatste twee geven mensen er altijd bij voor de zekerheid, maar welke vrouw van mijn leeftijd gebruikt nog suiker in haar thee? Niemand in mijn omgeving. Het beetje suiker dat je jezelf toestaat, laat je toch niet oplossen in een kop thee? De social talk stopt niet als ik mijn mond sluit, in mijn hoofd blijft het doorratelen. En het ergste is dat ik dat geklets opmerk bij mezelf, maar het niet kan stoppen. Doodmoe word je ervan.

Deze wachtruimte met lekkere leren zitjes boven in het kantoorpand is net een spaceshuttle, met grote ramen en geurend naar vers tapijt – een beetje een weeïge lucht, maar niet onaangenaam. Je kijkt hier uit over heel Amsterdam en verder, tot IJmuiden. Hé, daar staat Hotel Okura met dat *classy* sushi-restaurant. Daar wil ik al heel lang eens naartoe. Misschien is het leuk om mijn ouders uit te nodigen als mijn eerste salaris binnen is. Goed idee. Meteen opschrijven in mijn agenda,

onder To Do: mam en pap bellen voor etentje. Blablabla. Ik begin zachtjes op mijn nagels te bijten. Nee, niet doen, roep ik mezelf tot de orde. Niet hier, daar hebben we duidelijke afspraken over. Ik proef de bittere lak die ik thuis zorgvuldig heb aangebracht tegen het nagelbijten. Bah, wat is dat spul ranzig.

Het belletje van de lift klinkt. Ik schrik. Alsof er keihard een wekker afgaat. Zo spastisch ben ik. Een groep kakelende vrouwen stapt uit de lift. Ze lopen op me af, kijken me nieuwsgierig aan en stellen zich een voor een aan mij voor: Sharon, Alice en Jetty. Zijn dit ook advocaat-stagiaires? Ze lopen stuk voor stuk in een spijkerbroek en een gemakkelijke zomertrui of T-shirt. Best apart. Misschien ben ik toch vreselijk overdressed?! Gelukkig is er geen tijd om daar verder over na te denken, want we worden opgehaald door Marleen. Zij begeleidt ons naar een zaaltje met een beamer en een grote kersehouten tafel in U-vorm. Het Sharon- groepje kakelt gezellig door en gaat zitten aan de tafels rechts van de U. Ik ga in het midden zitten en laat mijn blik door de ruimte reizen. Hoe houden ze dat dikke, hoogpolige witte tapijt schoon? Een middeleeuwse prent aan de muur. Een stijlvolle kroonluchter aan het plafond. Op de tafels staan zandkoekjes. Daar hou ik eigenlijk niet zo van, maar deze zien er wel lekker uit. Ik durf er nog geen te pakken. Dat is niet de bedoeling, denk ik. Ik verga nog liever van de honger dan dat ik hier op mijn eerste dag een flater sla.

Ik heb iets met eten. Of beter gezegd, iets tegen eten. Sommige etenswaren vind ik gênant om te eten of te kopen. Koekjes bijvoorbeeld. Troostvoer. Sietske noemt het ziekelijk, maar ik zou dus nooit een pak koekjes in mijn mandje stoppen. Ik

zie de mensen in de rij voor de kassa al denken: zij gaat die rol met koekjes vanavond helemaal alleen opvreten terwijl ze naar programma's kijkt over single vrouwen. Dezelfde associatie heb ik met chocola, komkommer en Japanse mix. Singles snacks noem ik dat. Tegenwoordig liggen er in de schappen van die zakjes groenten en aardappeltjes voor één persoon. Zou ik ook nooit kopen. Als ik boodschappen doe, dan haal ik eten in huis voor minstens drie dagen. Ook als ik maar één avond thuis eet. Dan is het mandje tenminste lekker vol en denkt niemand dat ik een eenzame oude vrijster ben. Sietske koopt altijd het wc-papier, want ook dat krijg ik echt niet in mijn mandje. Het idee.

De zware metalen deur van het zaaltje zwaait open. Een mager man van rond de zestig in een duur Italiaans pak maakt zijn entree. Hij heeft wel honderd rimpels in zijn gezicht. De Sharons vallen langzaam stil. Meneer stelt zich in een nanoseconde voor: 'Chris Valk, managing partner van Blick & Bleecker, zeg maar Chris, want dat doen we hier allemaal bij Blick & Bleecker. Elkaar tutoyeren. Welkom bij Blick & Bleecker.' Chris lijkt vriendelijk, maar vooral erg zakelijk. Met een enorme aardappel in zijn keel vertelt hij ongeveer een kwartier over de organisatie, legt ons de doelstellingen van het kantoor uit (kwalitatief goed werk afleveren in zo min mogelijk tijd) en benadrukt het belang van teamspirit. De aandacht verslapt. De Sharons worden onrustig en storten zich massaal op de zandkoekjes. Zij wel. Ik dwaal weer een beetje af. Net als ik bedenk hoe knap ik het vind dat mensen zo lang achter elkaar kunnen praten zonder zich zorgen te maken of de toehoorders het nog volgen, wordt er op de deur geklopt.

Een vrolijke jonge vrouw met donker haar en grote groene

ogen komt binnen en zegt met een luide stem: ‘Sorry dat ik zo laat ben, maar mijn band was lek. En dat op mijn eerste dag!’ voegt ze er lachend aan toe.

Chris Valk kijkt afkeurend, maar herstelt zich snel en zegt met een soort van warme glimlach: ‘Ik heet je van harte welkom bij Blick & Bleecker, ben jij soms Anne Dante?’

‘Dat klopt,’ zegt ze.

Anne komt naast mij zitten. Wat bijzonder dat iemand op de eerste dag te laat durft te komen en er niet eens mee lijkt te zitten. Dat kun je toch niet maken? Ik vind het ronduit onfatsoenlijk. En onprofessioneel. En storend. Was ik maar zo.

Na het introductiepraatje van Chris Valk volgt een voorstelrondje. De Sharons zijn de nieuwe lichting secretaresses van het uitzendbureau. Zij volgen deels dezelfde tweedaagse introductiecursus als de beginnende advocaat-stagiaires.

In de pauze begint Anne een praatje met me. Ze is zeker een kop kleiner dan ik. Ze draagt een kort donkerblauw rokje met een goudkleurig linnen jasje erop. Sexy chic. Ik vind mijn eigen outfit ineens niet meer zo’n succes. Wel erg braaf vergeleken met dat kittige rokje van Anne. Terwijl ik de *queen of fashion* word genoemd door mijn Leidse vriendinnen. Maar die zien er allemaal nogal degelijk uit. Anne zal wel veel spannender vriendinnen hebben. Vrouwen die er goed uitzien en glamourfeesten, vernissages en rockconcerten aflopen. Stop!

Kijk, dit doe ik nou altijd. Als ik iemand ontmoet, maak ik een snelle scan en dan weet ik precies wat voor type het is. Doorgaans plaats ik zo’n persoon in een hogere kaste dan mezelf. Ik denk dat ik Anne nu al door en door ken. Compleet met bijbehorende vriendengroep, vlotte moeder, knappe vriend die op een surfer lijkt maar *investment banker* is met

veel poen. Zelfs het appartement van Anne kan ik uittekenen: hip grachtenpand, granieten aanrecht, eikenhouten vloer met *grey wash coating* en elegante gordijnen. Geen huisdieren, want een kattenbak is niet haar stijl. Ik weet zelfs wat Anne denkt: ze kijkt op me neer, want ze is veel slimmer dan ik.

Deze eerste introductiedag is om vijf uur afgelopen. We hebben computercursussen gevolgd, zoekklussen uitgevoerd in de bibliotheek en tijdschrijfp opdrachten gedaan. Vanaf nu moet ik iedere zes minuten die ik op kantoor doorbreng invoeren in een computersysteem. Je hebt twee smaken: *billable* en *non-billable hours*. Billable hours – BH's – zijn uren die in rekening kunnen worden gebracht bij de cliënt. Non-billable uren niet. Als ik aan een dossier werk, ben ik billable bezig, als ik naar de wc ga niet. Toch moet ik het allebei noteren. Zo ziet het kantoor wat ik oplever. Fijn systeem.

Vijf uur?! Ik kijk nog eens op mijn horloge. Nu al naar huis, dat valt mee. Maar goed, dit is slechts de introductiecursus. Niet te vroeg juichen. Anne en ik zijn de hele cursusdag samen opgetrokken en ze stelt nu voor om even een terrasje te pakken. Hoewel ik eigenlijk liever gezellig naar huis zou gaan om Sietske alles te vertellen over deze eerste dag met zoveel nieuwe indrukken, stem ik toe. Ik ben bekaf, maar ik wil ook de computerstof nog eens goed doorlezen, anders vergeet ik het. Dat mag niet, want ik wil hier een goede start maken. Maar het weer is zo lekker... En het is ook belangrijk om nieuwe vrienden te maken, aangezien ik nu bij Blick & Blecker woon en Anne tot mijn zusje heb benoemd. Als ze me saai gaat vinden, zit ik hier zonder familie, helemaal alleen.

We fietsen naar een leuk terras in de Jordaan. Onderweg ra-

telt Anne aan één stuk door. Het blijkt dat zij zo ongeveer overal op de wereld heeft gewoond vanwege het werk van haar moeder. Die is fotograaf. Eerst een tijd in Milaan en toen vijf jaar in Londen. Haar moeder woont daar nog steeds. Zie je wel, mijn inschatting klopt!

Op het gezellige terras aan de Leliegracht vertelt Anne verder. In Londen is ze ooit begonnen aan de toneelschool. Toen ze niet naar het tweede jaar mocht, is ze maar rechten gaan studeren in Maastricht. Daar woont haar vader, die ze tot haar achttiende nauwelijks had gezien. Een mooie gelegenheid voor wat *bonding* met pa. Anne vertelt open en luchtig over haar leven, over alle landen die ze heeft bezocht, over alle interessante mensen die ze heeft ontmoet. Alsof ze jaren bij een reisbureau heeft gewerkt. Ze sprankelt en ze lacht veel en hard. Ik voel me steeds saaier en kleiner worden. En stiller.

Ik heb niet in Londen gewoond. En mijn moeder is geen fotograaf. Ik ben opgegroeid in Wassenaar. Daar heb ik me nooit echt thuis gevoeld. Mijn ouders volgens mij ook niet, ze zijn wetenschappers, psychologen. Wij waren het enige gezin dat uit principe in een huurhuis woonde. Mijn ouders vonden dat prima, ze gingen er prat op dat ze anders waren. Ik niet. Ik wilde precies zo zijn als alle andere kinderen uit mijn klas. Ik wilde ook op hockey, een au pair en een Volvo voor de deur. Helaas vond mijn vader het cool om mij toeterend op te halen van een klassenfeest in zijn oude Renault. Na mijn middelbare school ging ik in Leiden studeren. Ik wilde eigenlijk bedrijfskunde studeren, maar dat vonden mijn ouders niks. Ze hebben het me nooit verboden of zo, maar ik merkte gewoon dat ze iets anders van mij verwachtten. Rechten viel al veel beter. Met een studie Nederlands Recht kun je eigenlijk

alle kanten op. Altijd handig. Ik haalde vanaf het eerste jaar torenhoge cijfers, vooral dankzij Discipline. Die is altijd mijn grootste vriendin geweest. Samen met Paniek. Discipline en Paniek zorgden ervoor dat ik hard studeerde en successen scoorde. Toen ik was afgestudeerd, zocht ik een baan die aansloot op mijn studie. Net als iedereen om me heen. Ik heb precies één week gezocht. Dat hield in: een middag studeren op de websites van de grootste advocatenkantoren. En ik heb me ingeschreven bij Ebino, een kantoor dat veelbelovende afstudeerders aflevert bij potentiële werkgevers. Na die ene week zoeken, kreeg ik een telefoontje van Blick & Bleecker. Recruiter Cindy had mijn naam gekregen van mijn scriptiebegeleider. Of ik interesse had in een oriënterend gesprek. Natuurlijk, waarom niet? Zo'n gesprek betekende niet dat ik meteen advocaat moest worden. Dus liet ik me mee uit lunchen nemen door twee jonge advocaat-stagiaires. Zij vertelden mij dat het wel hard aanpoten is bij Blick & Bleecker, maar dat je daar erg veel voor terugkrijgt: kennis, een steile leercurve en een meer dan uitstekend salaris. Ze gaven mij het advies om zo snel mogelijk een huis te regelen in Amsterdam, nog vóór mijn eerste werkdag. Een van hen was twee maanden geleden verhuisd en leefde nog steeds uit een doos, omdat ze nooit tijd had om uit te pakken.

Na dagenlang piekeren en twijfels onderdrukken, hakte ik de knoop door. Ik ging solliciteren bij Blick & Bleecker. Dat betekende niet dat ik ergens aan vastzat. Solliciteren is altijd een goede oefening, vonden mijn ouders. Na één gesprek met Ria en Paul deed Blick & Bleecker mij een mooi aanbod. Ik hoefde zelfs geen assessment of IQ-test te doen. Een baan met veel status en een riant salaris. Plus laptop. Plus onkostenver-

goeding. Zelfs mijn telefoonrekening zou voortaan betaald worden door kantoor. Plus vierentwintig vakantiedagen per jaar. Dat is toch best veel voor een starter? Bijna vijf weken vakantie! Ik hoorde laatst dat advocaten in Amerika maar vijftien vakantiedagen krijgen. Mijn advocatenstage gaat drie jaar duren, dat moet lukken. Daarna ligt de hele wereld voor me open, met megasalarissen en vette bonussen.

Mijn ouders waren opgelucht toen ze het goede nieuws hoorden, nu drie maanden geleden. Mijn vader trok vrolijk de fles wijn open die al sinds mijn geboortjaar 1986 in de kelder lag te rijpen voor dit historische moment: de dag dat ik mijn eerste echte arbeidsovereenkomst tekende. Gefeliciteerd: hun dochter was goed terechtgekomen. Geen mislukkeling, geen weirdo. Mijn ouders hebben niet gefaald. Mijn arbeidsovereenkomst is hun opvoeddiploma. Ik vond die wijn niet zo lekker, trouwens. Beetje over de top. Mijn vader werd er wel erg vrolijk van.

Anne en ik hebben wel drie uur non-stop gekletst op het terras. Wat een verrassing dat het zo goed kan klikken met iemand die ik nog maar zo kort ken. Opgetogen over deze nieuwe prille vriendschap, neem ik afscheid van Anne en fiets naar huis. In de knusse driekamerwoning in de Bloemstraat, die ik met Sietske deel, tref ik haar aan op de bloemetjesbank. We wonen op de eerste verdieping, boven een olie- en azijnzaakje, dat in hartje zomer geurt naar Toscane. Sietske en ik hebben ons huisje zelf helemaal opgeknapt en opgefleurd. Wekenlang hebben we geschuurd, behangen en geplamuurd. Vooral met onze blauwe badkamer en onze knalgele keuken maken we indruk op *casual* vriendjes en andere passanten. Eigenlijk vooral Sietskes passanten, want bij mij wil het liefdesleven niet